

La nostra societat sembla estar de tornada de tot, però les persones necessiten, necessitem, ser estimats.

És la combinació del cap i del cor l'espurna que fa que existeixin els sentiments. Si ens quedem amb la raó com a camí únic anirem coixos de sentiments i si no posem seny als sentits podem anar pel pedregar de l'autocomplaença.

Quan els diumenges se'ns predica amb exemples de fa milers d'anys, predicador i oient han de fer l'esforç de treure la palla del conte i anar al missatge que segueix vigent i normalment aplicable al món actual.

Potser no s'ha sabut transmetre prou bé el missatge dels Evangelis i, amb el temps, ens hem enredat amb gestos i formes que han perdut el seu atractiu principal de generositat i compromís per les generacions actuals que cerquen alimentar el seu esperit de transcendència en altres formes d'expressió més o menys efectives, normalment més exòtiques, però difícilment més compromeses que el missatge d'esperança i de consol que en proposa Jesús. "Ell no ha vingut a ajudar els àngels..." (He 2, 16). El concepte de Déu fet home és l'anunci d'una ajuda total i, per tant, es posa al costat dels homes per viure els mateixos problemes, patir els mateixos dolors i gaudir de les mateixes festes. Per cert, de les festes se'n parla poc i les persones les necessitem per respirar i viure.

En recordar-nos que es fa home per ajudar, per conviure d'igual a igual, l'hem de descobrir proper i amic. "I havent passat ell mateix la prova del sofriment, ara pot ajudar els qui són provats" (He 2, 18). No només en el sofriment, també ens diu: "Us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa" (Jn 15, 11). Ben bé com els amics de veritat que hi són a les verdes i a les madures.

Actualment tenim tanta informació i l'espectacle visual és tant potent en el dia a dia que estem perdent el sentit de l'admiració per les coses més senzilles com la tendresa, l'amistat, l'amor gratuït, la dolcesa d'una mirada, fins que un bon dia, inesperadament, cerquem respostes a la nostra transcendència i oblidem el què ens ofereix la fe dient-nos que la nostre fi no és la mort, o al menys no ho és totalment, si som capaços d'enriquir el nostre projecte d'eternitat amb l'esperança d'un futur que no podem entendre però en el que podem fins i tot creure.

"La incapacitat d'admirar ens fa indiferents i amplia la distància entre el viatge de la fe i la vida quotidiana. Germans i germanes, estiguem sempre en moviment deixant-nos oberts a l'admiració" (Papa Francesc).

Tot aquest missatge sembla que només va per als creients, aquest és el risc d'haver clericalitzat massa l'esperit de l'Evangelí amb normes i ritus que pretenen ajudar-nos, però que no arriben a tothom. Són molts segles d'història i actualment veiem tendències cap a formes de "religió", entesa com a recerca d'un transcendent, decantades cap a esnobismes, freqüentment orientals, que poden ser bons o no ser-ho, i no parlem de la pèrdua d'interès pel que sigui espiritual com són els mimetismes pels "influencers" que, per mitjà de YouTube i altres mitjans, ofereixen i proposen un cel de felicitat basat en el consum.

Reflexionem i, com diu el recent missatge del Papa Francesc, "Sigueu missatgers, portadors d'esperança, ja que el món tant la necessita."